

HOOFDSTUK II

**EEN
VOORBEELD-
GEZIN**

Campagne Acerta

De Noorse broers Henrik en Jakob Ingebrigtsen.

De voltallige familie Hazard bij Real Madrid: Ethan, Thorgan, vader Thierry, de voorzitter van Real, Eden, moeder Carine en Kylian.

Sinds Olivia in 2007 op internationaal vlak in de kijker loopt, gaat er geen jaar voorbij zonder dat niet minstens één gezinslid ergens op een podium staat. Het is haast een ritueel, een gewoonte geworden, het om de nek hangen van een medaille. Maar als je het zo zegt, lijkt het iets alledaags. Terwijl het dat niet is. Het is en blijft uitzonderlijk. Uniek. Niemand die zich bezighoudt met tellen. Zo zijn ze hier niet. Op Jacques na. Hij is gek op statistieken.

3 maart 2019. Kevin, Jonathan en Dylan mogen in de Emirates Arena van Glasgow samen met Julien Watrin uit Virton alweer de titel van Europees kampioen op de 4 x 400 meter achter hun naam schrijven. Jacques haast zich naar de aanwezige journalisten en geeft hen drie getallen: 40, 11 en 5. '40, het aantal medailles dat het gezin bijeen heeft gelopen; 11, de medailles op de Belgische 4 x 400 meter en 5, het aantal overwinningen van de Tornados op het vasteland.' Sindsdien hebben Jonathan en Dylan daar nog een bronzen medaille met de Tornados op WK estafette in Yokohama aan toegevoegd. Het gezinstotaal staat nu op 42. Zeg nu zelf, knap gedaan toch. En het maakt de Borlée-kinderen toch net dat tikkeltje unieker.

Net als de Hazards, de Ingebrigtsens ...

Als een schakeltje van de ketting het helemaal naar de top schopt, dan genieten de anderen vanop een afstandje mee van het succes en staan ze achter hem. Ze gaan met hem mee en kijken toe. Soms met wat jaloezie, soms vol bewondering. Maar zo gaat het bij de Borlées niet. Papa Jacques, Olivia, de oudste van de bende, Kevin, Jonathan en Dylan, met z'n vijven lopen ze op internationaal niveau. Ongezien. Twee broers of zussen, dat kan nog wel. Venus en Serena Williams bijvoorbeeld. Drie kan ook nog. Dan denk je natuurlijk aan de broers Hazard. Eden en Thorgan, inderdaad, maar ook Kylian is professioneel voetballer. Ethan, de jongste broer, staat te springen om in de voetsporen te treden van de anderen.

In de atletiek heb je het trio Ingebrigtsen. Henrik, Filip en Jakob. Drie Noorse hardlopers op de middellange afstand, allemaal Europees kampioen en getraind door hun vader, een autodidact. Ze genieten van hun populariteit en proberen er zoveel mogelijk uit te halen. Ze hebben zelfs een eigen televisiereeks. Ze laten graag van zich horen en zijn graag het middelpunt van de belangstelling. Maar niet zo de Borlées. Zij willen zich alleen laten gelden op de piste. 'Daarom zijn we niet met atletiek begonnen', zegt Kevin. 'Maar wel voor onszelf.' Maar toch ontkomen ook zij niet aan nieuwsgierigheid en uiteindelijk ook

*‘Ik heb nooit gevonden dat wij
iets uitzonderlijks doen. Maar ik
besef ook wel dat ons verhaal een
atypisch verhaal is. Dat zeggen
de statistieken genoeg.’*

JONATHAN

fascinatie. ‘Ik heb het nooit uitzonderlijk gevonden, dat wat wij doen’, pikt Jonathan in. ‘Ik heb me daar nooit mee beziggehouden. Ik heb nooit geschiedenis willen schrijven. Ik ben heel blij dat ik dit samen met mijn familie kan doen. Zo’n momenten beleven met ons allen is een enorm privilege. Maar ik besef ook wel dat ons verhaal een atypisch verhaal is. Dat zeggen de statistieken genoeg. Meestal is er zeker eentje die zijn doelen niet haalt, die achterblijft. Maar bij ons niet. Super, maar daar denk ik niet elke dag aan.’ ‘Dat komt later misschien, als onze carrière achter ons ligt’, zegt Kevin. ‘Voor mij is dat nooit een doel op zich geweest. Toen we in 2008 met papa, Olivia en Jonathan naar Beijing gingen, keek iedereen naar ons, maar ik was gewoon blij dat ik dit mocht meemaken.’

Als in 2013 ook Dylan aan de start verschijnt van het WK in Moskou, wordt het sprookje nog mooier. ‘Toen ik begon, was het niet de bedoeling dat ik iets samen met het gezin zou doen. De prestaties van Olivia, Kevin en Jonathan hadden me zin doen krijgen om het zelf ook te gaan doen, om ook topresultaten neer te zetten. Maar alleen voor mezelf. Niet om de geschiedenis verder te zetten, al wist ik wel wat de mensen over ons zeiden en besepte ik ook wel dat ons succes niet doordeweeks was.’

Omdat zij altijd de eerste zal blijven, heeft Olivia het fenomeen zien evolueren. ‘Ik zag het vooral toen Kevin en Jonathan samen over de eindstreep liepen. Dan voelde ik wel dat de aandacht nog groter werd. We kregen steeds meer vragen over ons gezamenlijk succes. Het intrigeerde heel wat mensen. Maar wij stonden er niet bij stil. Gelukkig maar, denk ik, anders hadden we het niet zo lang op het hoogste niveau volgehouden. Daarvoor moet je namelijk zo ver mogelijk weg blijven van wat ze allemaal over je vertellen. Maar we dragen natuurlijk geen oogkleppen en we zijn ook niet doof.’ ‘Als je er de statistieken bijneemt, dan wordt duidelijk dat de familie Borlée een uitzondering is’, glimlacht papa Jacques, de coach van de bende. ‘Maar voor mij zijn we dat niet. We bereiken dingen omdat we er alles aan doen om ze te bereiken.’

De naam Borlée in één adem met succes

De naam Borlée is voor altijd verbonden aan succes. Dat merkt Alizia elke dag. Het kleine zusje van Olivia, Kevin en Jonathan is een jaar ouder dan Dylan. Ze is de enige die niet leeft van de sport. Ze kijkt met een afstandelijke en scherpzinnige blik naar de topprestaties van haar broers en zus. ‘Ja, Borlée is een bekende naam’, zegt het meisje, dat de treffende gelijkenis met mama Edith en grote zus Olivia niet kan verstoppen. ‘Mensen komen me vaak feliciteren. Ze vragen me ook waarom ik niet doe wat de anderen doen. Ik moet me bijna verdedigen. Alsof een Borlée automatisch aan atletiek op het hoogste niveau moet doen.’ Je hebt met hen de indruk dat abnormaal de norm is geworden.

Een raad: fixeer je niet op grenzen

Dat gezamenlijke succes, hoe uitzonderlijk het ook mag zijn, inspireert jongeren. ‘Leuk als dat zo is, als we mensen kunnen inspireren’, zegt Kevin. ‘Als ik hen een boodschap mag geven, dan zou ik zeggen: geloof in je dromen, zet alles op alles om ze te bereiken en fixeer je niet op grenzen.’ ‘Alles is mogelijk’, doet Jonathan er nog een schepje bovenop. En dat bewijzen ze zelf meer door hun daden dan door hun woorden. De eerste die ze over de streep trekken, is niemand minder dan halfbroer Rayane. De oudste van de twee zonen van Jacques en zijn tweede echtgenote Souad is ook gebeten door het virus. In de zomer van 2018 loopt hij in Tampere het wereldkampioenschap voor junioren. Samen met Jonathan Sacoor loopt hij een top 5-plaats in de finale van de 4 x 400 meter. ‘Mijn broers hebben me nooit gedwongen om ook te gaan lopen’, zegt de jongeman die zijn sport combineert met een studie economie. ‘Hen zien schitteren heeft me gewoon zin doen krijgen.’ Maar als hij een kans wil krijgen om zijn dromen waar te maken, zal hij een zware erfenis moeten

*‘Je moet in je dromen geloven,
alles op alles zetten om ze
te bereiken en je niet op
grenzen fixeren.’*

KEVIN

torsen. ‘Het is niet altijd even gemakkelijk om met mijn familienaam door het leven te moeten gaan’, geeft hij toe. ‘Vroeger vond ik het vervelend als ze me vroegen wat mijn band met hen was. Maar nu gaat het wel. Al vind ik het nog altijd niet echt leuk om te moeten zeggen dat ik het kleine broertje ben. Ik wil als een normaal iemand gezien worden, niet als de zoveelste in de rij ... Als ik aan mijn eigen weg wil timmeren, mag ik me niet blindstaren op hun resultaten, ook al ben ik erg trots op hen. Ik moet ze zien als een inspiratiebron.’

België kan niet om met succes

De familie Borlée is een voorbeeld voor de samenleving. ‘Dat zou ze moeten zijn, maar dat is niet helemaal zo’, nuanceert Jean-Michel De Waele. Deze professor politicologie aan de ULB kijkt verrast naar de moeilijke relatie tussen de Belgische samenleving en succes. ‘België kan moeilijk om met succes en ambitie’, denkt hij. ‘Dat is iets cultureels. Het verandert wel een beetje, maar we blijven een heel geremd land waar zelfspot een nationale sport is. Elders is het beter, hier voel je toch nog altijd een ongezond plezier in het naar beneden halen van jezelf. We wentelen ons in dat minderwaardigheidsgevoel. Er zit ook een zeker gevoel van ledigheid in een dergelijke redenering. In andere landen, en die hoeven niet altijd groter te zijn, neem nu Zwitserland of Nederland, daar zie je toch dat ze ervan overtuigd zijn dat ze de beste van de wereld kunnen zijn. En dat steken ze niet weg. Maar bij ons lijkt het wel onmogelijk om zoiets te zeggen. Als iemand dan zegt dat hij de beste

van de wereld wil worden, dan voelt men zich daar ongemakkelijk bij. Alle ambitie roept eerst wantrouwen op, achterdocht. De Belg is opgegroeid met het vastgeroeste idee dat hij in een klein land woont. En uiteindelijk schikt hij zich daarin. Als een van ons dan de top behaalt, dan duurt het even voor we dat verwerkt hebben. De wereldbeker voetbal lijkt me in dat opzicht veelzeggend. We hebben Brazilië moeten verslaan, dat beschouwd wordt als de koning van het voetbal, voor we konden toegeven dat we misschien wel wereldkampioen zouden kunnen worden. Als de Rode Duivels boven aan het wereldklassement staan, dan vermelden we dat even snel. En dan over naar de orde van de dag. Alsof we beschaamd zijn, omdat dat niet normaal is.'

'Ik vind het raar als ze zeggen dat ik een rolmodel ben'

In die context is het nog opmerkelijker dat alle leden van eenzelfde gezin op het hoogste niveau meedraaien. 'Bij de Borlées en de Hazards zien we een enorme steun van de ouders.

Dat is een soort van katalysator. Een mirakelrecept is het niet, natuurlijk, maar wel een model waarop anderen zouden kunnen bouwen om ook hun dromen waar te maken', suggereert deze sportsocioloog. 'Ik vind het raar als ze zeggen dat ik een rolmodel zou kunnen zijn', geeft Dylan toe. 'Ik ben heel trots op mijn naam, maar als een vader me komt vertellen dat zijn zoon voor het scherm zit te huilen als hij ons ziet lopen, dan ben ik even verrast als geraakt.' Jonathan gaat zelfs nog verder: 'Ik heb nooit erkenning gezocht. En ik moet toegeven dat ik een beetje beschaamd ben als iemand me op straat om een handtekening vraagt.'

*'Ik heb nooit erkenning gezocht.
En ik moet toegeven dat ik
een beetje beschaamd ben als
iemand me op straat om een
handtekening vraagt.'*

JONATHAN

Rayane, Ilian, Alizia, Jonathan, Sébastien, Olivia, Kevin, Yuna, Dylan

